

2. Boldog, ki csendes lélekkel, / És nem könnyező szemekkel
Tekinthez vissza folyására,
Ki ha magát megkérdezi, / Belső örömmel érezi,
Hogy szolgált ez jobbulására,
Hogy ment mind az ismeretben / Előbb, mind a szeretetben.
3. Boldog, kinek nem kell szánni / Elvesztett idejét, s bánni
Megbecsülhetetlen óráit,
Kinek hív emlékezeti / Elébe nem helyezett
Helyrehozhatatlan hibáit,
Ki az időt megbecsülte, / A hivalkodást kerülte.
4. Tökéletességnek Atyja, / Az öröm szívemet hatja,
Valahányszor azt elgondolom,
Mely sok jókat vettem tőled! / De elrejtőzném előled,
Ha meg másrésről megfontolom:
Azokkal mily rosszul éltem, / Elvesztegetni nem féltem.
5. Minthogy azért te teheted, / Véghez egyedül viheted,
Hogy a jót akarjam és tégyem:
Engedd, hogy a múlt esztendő / Mint már vissza nem jövendőt
Magamnak tükörül felvégyem;
A jót benne követhessem, / A rosszat elkerülhessem.

» Akik azt mondjátok: „Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk”, azt sem tudjátok, mit hoz a holnap. Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni. (Jak 4,13–15)